

Arrest

nr. 138 041 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat T. STRUBBE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd op 16 april 2014 gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 09u18 tot 11u28. Uw advocaat, Mr. Strubbe was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, sjiiet te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Sadr City, Bagdad (Centraal-Irak). Op 29 november 2007 zouden u, uw echtgenoot (M.H.Y.N.) (CG X; OV X) en uw zoon Irak hebben verlaten daar uw echtgenoot problemen zou hebben gekend met het

Mehdi-leger nadat hij weigerde een opdracht voor hen uit te voeren. Jullie zouden samen naar Iran zijn gevlucht en van daaruit zou u op 4 december 2007 met uw zoon verder zijn gereisd naar Nederland waar u een asielaanvraag indiende. U zou er een tijdelijk beschermingsstatuut hebben gekregen. Uw echtgenoot zou twee weken later vanuit Iran naar Bagdad zijn teruggekeerd. Tot april 2008 zou uw echtgenoot bij verschillende familieleden van u in Bagdad hebben verbleven en zou daarna naar Syrië zijn gereisd waar hij ruim een jaar verbleef. In 2009 zou uw beschermingsstatuut in Nederland zijn ingetrokken op basis van de gewijzigde situatie in Irak. Enige tijd nadien zou uw echtgenoot alsnog vanuit Syrië naar Nederland zijn gereisd. Jullie beroepsprocedure in Nederland werd echter afgewezen. In maart 2011 zouden u, uw echtgenoot, uw zoon en uw in Nederland geboren dochtertje naar België zijn gereisd waar jullie op 24 maart 2011 een eerste asielaanvraag indienden. In het kader van de Dublinconventie zouden jullie naar Nederland zijn teruggestuurd. Uiteindelijk zouden jullie vanuit Nederland, onder begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) naar Bagdad zijn teruggekeerd.

Bij jullie aankomst op de luchthaven van Bagdad zouden jullie opnieuw problemen hebben gekend met het Mehdi-leger. Uit vrees voor het leven van uw kinderen zou u uiteindelijk hebben beslist Irak opnieuw te verlaten.

U zou per vliegtuig naar België zijn gereisd, waar u op 11 november 2011 aankwam. Direct na uw aankomst diende u een asielaanvraag in. Uw echtgenoot zou wegens gebrek aan financiële middelen bij uw zus in Irak zijn gebleven. Op 27 december 2011 zou uw broer zijn ontvoerd, twee weken later zou zijn lichaam zijn teruggevonden. Op 14 september 2012 werd in uw dossier een beslissing tot weigering van verblijf en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar er geen geloof kon worden gehecht aan de gebeurtenis die u noopte Irak te verlaten én aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak en de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan toen u in België was. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), deze bevestigde echter op 14 maart 2013 de beslissing van het CGVS.

In september 2012 verliet uw echtgenoot Irak en kwam u vervoegen. Op 20 september 2012 diende hij een tweede asielaanvraag in.

Op 4 september 2013 diende u een derde asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde elementen als in uw eerste asielaanvraag en voegt volgende nieuwe elementen eraan toe:

U stelt dat de familie van uw echtgenoot in Al Qut (provincie Wassit) woonachtig is en het Mehdi-leger hem daar ging zoeken. Omdat de schoonzus van uw man, (T.) genaamd en tevens de echtgenote van zijn broer (K.), alleen thuis was, zou ze hebben getracht hen te verbieden het huis binnen te komen. Deze mannen zouden haar echter hebben geslagen en het huis zijn binnengedrongen. (T.) zou haar stam hebben gecontacteerd om verslag te doen van de feiten. De stam van (T.) zou van het Mehdi-leger hebben geëist dat de persoon verantwoordelijk voor het toedienen van de slagen aan hen werd uitgeleverd. Het Mehdi-leger zou een compromis hebben willen sluiten en zou in ruil uw echtgenoot hebben gewild. De familie van (T.) zou aan haar man (K.) hebben laten weten dat zij wilden dat (T.) van hem zou scheiden. Vervolgens zou de advocaat die (K.) vertegenwoordigde zijn gedood. De familie van de advocaat zou op hun beurt de familie van (T.) hebben beschuldigd van zijn dood. De familie van (T.) zou uw echtgenoot hebben verteld dat de familie van de advocaat hen beschuldigde terwijl zij niets hadden gedaan. Ze zouden hem tegelijkertijd hebben gewaarschuwd dat ook hij zal worden gedood door het Mehdi-leger. De familie van (T.) zou echter niet van plan zijn om uw echtgenoot te doden, daarom zouden ze van hem hebben geëist dat hij een document zou tekenen dat hij de familie niet voor de rechtbank zal brengen als er iets met hem zou gebeuren. Uw echtgenoot zou kwaad zijn geweest op zijn broer, waarop (K.) alle contacten zou hebben verbroken.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een document voor waarin (K.) afstand neemt van uw echtgenoot, een document mbt. de moord op de advocaat en documenten betreffende de echtscheidingsprocedure van (K.) en (T.), uw schoonbroer en schoonzus.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève en wel om volgende redenen:

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan de feiten die u vooropstelde in uw asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de feiten die u initieel noopten Irak te verlaten - met name de problemen die zich voordeden met het Mehdi-leger -, aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak en aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen zou zijn gedood. Bovendien bleek dat u en uw echtgenoot zich duidelijk tegenspraken met de verklaringen die jullie eerder ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties hadden afgelegd en betrekking hadden op jullie initiële

vluchtmotieven. Deze motivering werd nadien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Er dient geen betoog dat aan de feiten die u nu aanhaalt en die een vervolg zijn van de door u eerder aangehaalde problemen het Mehdi-leger evenmin geloof kan worden gehecht.

Er kunnen bovendien nog enkele bijkomende opmerkingen worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met (T.) en (K.) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband niet overtuigen (CGVS, pg.4). Uw echtgenoot wist immers dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielrelaas van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere en betreffende de asielprocedure in Europese landen. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problematiek van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht. Dat jullie voorgehouden problemen met al Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de 'gedwongen' echtscheiding toont u op geen enkele manier aan.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die (K.) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus (T.) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi -leger de advocaat heeft gedood op zoek naar meer problemen voor jullie (CGVS, pg.5). Deze - toch wel zeer ver gezochte - complottheorie is bovendien enkel een theorie die door geen enkel begin bewijs kan worden gestaafd. Het vervolg van deze complottheorie is even verbazingwekkend. Zo zou de familie van (T.) naar uw broer (K.) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en (K.) de schuld op de familie van (T.) zou kunnen steken, daarom vroegen ze (K.) om afstand te doen van zijn eigen broer (uw echtgenoot) (CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn eigen broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer (K.) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom (K.) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met (K.) nadat hij hem zogezegd al sinds september 2012 had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken.

Uit bovenstaande elementen kan enkel worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde documenten en nieuwe ontwikkelingen de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Wat betreft de documenten inzake de echtscheidingsprocedure dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw schoonbroer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu het geval niet blijkt. Bovendien blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie waardoor hun bewijswaarde überhaupt bijzonder relatief is (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (Bagdad) kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra-stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nassariyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIL sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah-al-Din, Diyala en Anbar. In Babil worden weliswaar gevechten gerapporteerd in het noorden van de provincie, maar in de overwegend sjiitische, zuidelijke provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna vonden geen directe confrontaties plaats tussen het Iraakse leger en militanten van ISIL. Het geweld in deze provincies bleef beperkt tot een aantal kleinschalige terreuraanslagen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid-Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheids campagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din,

Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Iraakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedselrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Vanwege het lagere geweldniveau in het Iraakse zuiden en de economische heropleving in de havenstad Basra is deze regio een mogelijk intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal- Irak ontvluchten. Ondanks de heropleving van de olie- industrie in Basra is de socio-economische situatie in de provincie niet beduidend beter dan elders in Irak. Voor nieuwkomers in de regio zijn familiale, tribale en/of politieke banden dan ook van doorslaggevend bij het bekomen van een job.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Zuid-Irak vestigt. Uw echtgenoot is immers een geschoolde Iraakees (CGVS echtgenoot, dd. 26/08/2013, pg.2), en is een sjiit die over een familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo is hij geboren in Ali Gharbi, in de provincie Maysan (CGVS echtgenoot, dd.26/08/2013, pg.2) en woonde hij van 1995 tot 2004 in Al Qut, provincie Wassit (CGVS echtgenoot, dd.26/08/2013, pg.2). Het bevolkingsregister van uw echtgenoot bevindt zich nog steeds in Al Qut (CGVS, pg.2) en zijn moeder broer en zus wonen momenteel nog in Al Qut (CGVS, pg.2).

Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om u met uw gezin bij jullie familie in Zuid-Irak te vestigen, meent u dit niet te kunnen doen daar het Mehdi-leger er aanwezig is en uw echtgenoot geen contact meer zou hebben met zijn familie (CGVS, pg.7; CGVS echtgenoot dd. 16/04/2014, pg.3). De problemen van uw echtgenoot met het Mehdi-leger en de hieruit voortgevloeide zgn. spaak gelopen relatie met zijn broer werden echter ongeloofwaardig geacht, wat maakt dat met deze beide elementen geen rekening kan worden gehouden. Dat u meent zich niet in Zuid-Irak te kunnen hervestigen, omdat u uw ganse leven in Bagdad woonde, omdat u er een tekort is aan levensfaciliteiten en u, die in Bagdad bent opgegroeid, het onmogelijk zou vinden om u aan te passen aan de cultuur in het Zuiden, kan gezien de tribale/familiale banden die u via uw echtgenoot en schoonfamilie - allebei sjiieten - in Zuid-Irak hebt, niet in overweging worden genomen.

Er mag bovendien worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om tot tweemaal toe op eigen houtje naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies voordoen in haar verhaal, zijn deze volgens verzoekster zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten. Verder benadrukt zij dat zij weldegelijk problemen heeft gehad en nog steeds heeft met het Mehdi-leger. Zij wijst erop dat het Mehdi-leger weldegelijk in Zuid-Irak aanwezig is en tevens aan de verkiezingen deelnam en verkozen werd. De echtscheidingszaak van de broer van haar echtgenoot werd niet uitgevochten voor de rechtbank, waar schuld dient te worden aangetoond, maar er werd een beroep

gedaan op een religieus persoon, reden waarom er niets vermeld werd aangaande de dieperliggende problemen met het Mehdi-leger. Verzoekster meent dat verweerder zeer snel en ten onrechte besloot dat de echtscheiding niets te maken kan hebben met de asielproblematiek van verzoekster en haar echtgenoot. Het is volgens verzoekster niet zo verwonderlijk dat haar echtgenoot de problemen van zijn broer en diens echtgenote had verzwegen daar hij verzoekster niet nog meer leed wou aanbrengen en haar een zoveelste stresssituatie wou besparen. Verzoekster begrijpt niet waarom het CGVS hier zo zwaar aan tilt.

Vervolgens volhardt verzoekster dat de moord op de advocaat weldegelijk werd gepleegd omwille van de problemen van haar en haar gezin en betreurt zij dat het CGVS hier zo licht over gaat. Zij meent dat verweerder er niet zomaar van mag uitgaan dat, aangezien corruptie veel voorkomt in Irak en documenten gekocht kunnen worden, de afstandsverklaring van haar schoonbroer ook vals zou zijn. Zij heeft een begin van bewijs bijgebracht en hieromtrent een coherente uitleg gegeven. Verweerder heeft volgens haar geen enkele moeite gedaan om deze documenten daadwerkelijk en grondig te onderzoeken en heeft zondermeer de veronderstelling gemaakt dat ze wel vals zullen zijn. Verweerder brengt hiervan geen enkel concreet element bij, aldus verzoekster.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan haar identiteit en haar afkomst uit Bagdad. Zij stelt dat asielzoekers uit Bagdad heden subsidiaire bescherming krijgen wegens de huidige veiligheidssituatie aldaar. Zij meent dat de veiligheidssituatie er met de dag slechter wordt zonder enig vooruitzicht op beterschap. Er wordt volgens haar ten onrechte door verweerder geoordeeld dat zij zich in Zuid-Irak zou kunnen vestigen. Verweerder ontkent niet dat verzoekster en haar gezin in hun land van herkomst en in hun regio van herkomst een reëel risico lopen op ernstige bedreiging van het leven. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekster en haar gezin niet kunnen terugkeren naar Bagdad.

Vervolgens citeert verzoekster artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en stelt zij dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden is indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep kan doen op alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Verweerder kan volgens haar niet ontkennen dat de sociaal-economische situatie en de mensenrechtensituatie in Irak – inclusief de gebieden waarnaar hij verwijst in zijn beslissing – erbarmelijk is. Verzoekster vindt het onbegrijpelijk hoe verweerder weten en willens de situatie in het land van herkomst tracht te minimaliseren door eerst toe te geven dat de slechte situatie die in Irak heerste, nog slechter is geworden sinds 2013 en dat er een toename is van de terreuraanslagen die ook burgers zwaar treffen, om dan onmiddellijk te stellen dat in sommige Zuid-Iraakse provincies aanslagen in mindere mate voorkomen en het aantal burgerdoden beperkt blijft. Verzoekster benadrukt dat zij afkomstig is uit Bagdad en er haar hele leven heeft gewoond. Het is volgens haar niet omdat haar echtgenoot nog een moeder, zus en broer heeft in Zuid-Irak – waarmee zij tevens geen contact heeft, hetgeen bevestigd wordt door de afstandsverklaring van haar schoonbroer – dat verweerder zomaar mag besluiten dat verzoekster en haar gezin zich er ook zouden kunnen vestigen. Zij wijst er verder op dat het wordt afgeraden mensen te laten hervestigen in Zuid-Irak. De veiligheidssituatie is er niet stabiel en er zijn veel aanslagen tegen sjiïeten, hetgeen uitdrukkelijk bevestigd wordt door de bestreden beslissing, zelfs specifiek met betrekking tot El Qut. Er zijn volgens verzoekster meerdere mensenrechtenproblemen in Irak, waaronder restricties op de vrijheid van beweging. Verzoekster stelt zich de vraag in welke mate zij veilig naar de nieuwe streek zou moeten gaan nu zij gedropt zal worden in de oorlogszone die Bagdad is. Tevens vraagt zij zich af hoeveel burgerslachtoffers er moeten vallen alvorens verweerder besluit dat ook deze regio's niet veilig zijn. Verweerder kan geen enkele regio oplist waar terreuraanslagen niet zouden voorkomen en waar geen burgerslachtoffers zouden vallen, zo stelt verzoekster. *“Het is niet omdat een deel van het land pure horror is, dat daarom het andere onleefbaar deel, plotseling leefbaar zou zijn. Het referentiekader is niet Noord en Centraal Irak, maar of iemand een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer.”*, aldus verzoekster. Het is volgens haar dan ook kennelijk onredelijk om het gewapend conflict in Zuid-Irak te minimaliseren door te stellen dat de burgerslachtoffers beperkt blijven. Zij vraagt zich af wat verweerder onder “een beperkt aantal slachtoffers” begrijpt.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat ook verschillende internationale bronnen op 12 augustus 2014 berichtten dat de politieke chaos in Irak compleet is. Het gevaar wordt elke dag groter, het IS rukt verder

uit en terroriseert steeds grotere gebieden. Verzoekster kan op niets of niemand beroep doen om haar mensenrechten gewaarborgd te zien. Verzoekster meent dat er voor haar en haar gezin geen intern vluchtalternatief is en dat zij noch naar Bagdad, noch naar Zuid-Irak kunnen terugkeren. Zij hebben geen sociaal netwerk, geen geldige documenten (alle Iraakse documenten zijn vervallen) en zij kunnen hier ook niet aan geraken, aangezien dit opnieuw moet worden aangevraagd, hetgeen voor verzoekster en haar gezin onmogelijk is gelet op hun problemen met het Mehdi-leger dat thans ook politiek betrokken is in Irak. Gelet op de huidige, onzekere politieke situatie is het volgens verzoekster hoogst onzeker dat zij de nodige documenten zal kunnen verkrijgen van de overheidsinstanties. Verzoeksters familie woont in Bagdad en voor die regio wordt subsidiaire bescherming aangeboden. Verzoeksters schoonmoeder is een weduwe die zelf moet overleven dankzij de steun van haar zoon die nog in Irak verblijft. Het zuiden van Irak wordt bovendien gekenmerkt door een sterke stammencultuur, aldus verzoekster. Doordat zij daar nooit heeft gewoond en haar echtgenoot enkel tijdens zijn jeugd, meent verzoekster geen affiniteit met deze stammen te hebben. Net zoals in België zullen zij niet over enige financiële middelen beschikken, met dit verschil dat er geen vangnet is in Irak, zo meent verzoekster. Er bestaat geen instantie gelijkaardig aan het OCMW en er is geen familie waarbij zij en haar gezin terecht kunnen.

Verder voert verzoekster aan dat het feit dat zij er alles aan heeft gedaan om te vluchten voor haar leven en voor het leven van haar gezin, thans niet tegen haar gebruikt kan worden om te stellen dat zij dan maar ook zo vindingrijk moet zijn en een leven opbouwen in Irak. Zij stelt: *“Verwerende partij is goed op de hoogte welke bergen verzoekende partij heeft moeten verzetten om in Europa te geraken. Verzoekende partij heeft ook geprobeerd om terug te keren naar Irak en er een leven op te bouwen, maar heeft noodgedwongen opnieuw moeten vluchten. Verwerende partij bovendien niet uit het oog verliezen dat in België de verzoekende partij en haar gezin niet elke minuut bang hoeven te zijn om gebombardeerd te worden als zij naar de bakker gaan of doorgeschoten te worden voor een verdwaalde kogel. In die in hebben zij zich inderdaad aangepast aan de Belgische cultuur en kennen zij hier rust en veiligheid. Het gaat niet op om de vergelijking door te trekken en te stellen dat als verzoekende partij in België een nieuw leven kan beginnen dat zij dat ook kan doen in Irak.”*

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een artikel over het Mehdi-leger (stuk 3) en verschillende krantenartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie (stuk 4).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: de COI Focus “Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” van 25 juni 2014 (bijlage 1), de COI Focus “Irak. Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer” van 11 juni 2014 (bijlage 2) en de COI Focus “Irak. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Centraal en Zuid-Irak” van mei 2014 (bijlage 3).

2.1.5. Met een aangetekend schrijven van 16 december 2014 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota een document bij van UNHCR van oktober 2014, *in casu* “UNHCR position on returns to Iraq” (eigen vertaling: “Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak”) (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota hetzelfde document neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgesloten met 's Raads arrest nummer 98 879 van 14 maart 2013 waarin verzoekster de vluchtelingenstatus werd geweigerd wegens de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Waar verzoekster stelt dat de contradicties en omissies in haar verhaal zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten, dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder dient opgemerkt dat nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat het Mehdi-leger in Irak aanwezig is. De informatie dienaangaande (verzoekschrift, stuk 3) kan dan ook niet de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatsen.

Waar verzoekster uiteenzet dat de echtscheidingsprocedure tussen (T.) en (K.) niet voor de rechtbank maar voor een religieus persoon werd afgehandeld en dat er daarom niets vermeld werd met betrekking tot de "dieperliggende problemen met het Mehdi-leger", ziet de Raad niet in op welke wijze dit document de in voormeld arrest van 14 maart 2013 gedane vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen, aangezien er toch niets over de beweerde problemen met het Mehdi-leger in vermeld wordt. Waar verzoekster stelt dat zij "weldegelijk problemen heeft gehad en nog steeds heeft met het Mehdi-leger" en dat haar echtgenoot haar niet nog meer leed wou aandoen en haar een zoveelste stresssituatie wou besparen, en dat verweerder "geen enkele moeite heeft gedaan om de documenten daadwerkelijk en grondig te onderzoeken en zondermeer de veronderstelling maakt dat ze vals zijn", komt zij niet verder dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en van het gezag van gewijsde van voormeld arrest van 14 maart 2013, hetgeen de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven luiden als volgt:

"Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan de feiten die u vooropstelde in uw asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de feiten die u initieel noopten Irak te verlaten - met name de problemen die zich voordeden met het Mehdi-leger -, aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak en aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen zou zijn gedood. Bovendien bleek dat u en uw echtgenoot zich duidelijk tegenspreken met de verklaringen die jullie eerder ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties hadden afgelegd en betrekking hadden op jullie initiële vluchtmotieven. Deze motivering werd nadien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Er dient geen betoog dat aan de feiten die u nu aanhaalt en die een vervolg zijn van de door u eerder aangehaalde problemen het Mehdi-leger evenmin geloof kan worden gehecht.

Er kunnen bovendien nog enkele bijkomende opmerkingen worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met (T.) en (K.) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband niet overtuigen (CGVS,

pg.4). Uw echtgenoot wist immers dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielaanvraag van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere en betreffende de asielprocedure in Europese landen. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problematiek van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht. Dat jullie voorgehouden problemen met al Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de 'gedwongen' echtscheiding toont u op geen enkele manier aan.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die (K.) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus (T.) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi -leger de advocaat heeft gedood op zoek naar meer problemen voor jullie (CGVS, pg.5). Deze - toch wel zeer ver gezochte - complottheorie is bovendien enkel een theorie die door geen enkel begin bewijs kan worden gestaafd. Het vervolg van deze complottheorie is even verbazingwekkend. Zo zou de familie van (T.) naar uw broer (K.) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en (K.) de schuld op de familie van (T.) zou kunnen steken, daarom vroegen ze (K.) om afstand te doen van zijn eigen broer (uw echtgenoot) (CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn eigen broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer (K.) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom (K.) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met (K.) nadat hij hem zogezegd al sinds september 2012 had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken.

Uit bovenstaande elementen kan enkel worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde documenten en nieuwe ontwikkelingen de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Wat betreft de documenten inzake de echtscheidingsprocedure dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw schoonbroer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu het geval niet blijkt. Bovendien blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie waardoor hun bewijswaarde überhaupt bijzonder relatief is (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier)." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het door verzoekster bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stukken 11 en 12) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om toepassing te maken van een intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS